

Arrest

nr. 156 492 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Hemdane Sarah, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen 8 dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 29 oktober 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.3. De verzoekende partij vraagt om onderhavige zaak samen te voegen met het beroep ingesteld tegen de beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag van 11 september 2012. Zij meent dat dit in het belang van de goede rechtsbedeling is.

De Raad wijst erop dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, meer bepaald om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden ingeleid. De Raad ziet *in casu* geen noodzaak tot samenvoeging van de beroepen. Immers blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de door de verzoekende partij vernoemde beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de *in casu* bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Er wordt dan ook niet ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de zaken samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij meent dat op basis van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij nagelaten heeft een ‘fair balance’-toets te bewerkstelligen om al dan te bepalen of er in haar hoofdte een positieve verplichting bestond om zich te onthouden maatregelen te nemen, *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor zij haar privéleven niet verder kan handhaven of verder kan ontwikkelen.

Na het citeren van artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat voormeld artikel directe werking heeft in de interne rechtsorde en behoort tot de ‘Europese openbare orde’ waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen, dat het voorkeur en voorrang verdient boven ermee strijdige interne wetgeving en dus moet toegepast worden in geschillen die voor de nationale rechter worden gebracht. De verzoekende partij stelt dat elke toetsing grondrechtelijk dient

te zijn, waardoor een abstracte repliek op een artikel 8 EVRM-middel zich hiermee slecht laat verzoenen. Zij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM naast een grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, eveneens een grondrecht op eerbiediging van het privéleven behelst, twee begrippen die in het licht van een conformiteitstoets van een administratieve beslissing aan onderhavige verdragsrechtelijke bepaling van elkaar dienen te worden onderscheiden. De verzoekende partij wijst erop dat het begrip 'privéleven' evenmin wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. Zij vervolgt dat de beoordeling of er sprake is van een privéleven een feitenkwestie is, dat bijgevolg eerst dient te worden nagegaan of er sprake is van een in artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij meent dienaangaande dat zij ter onderbouwing van haar regularisatieaanvraag de documenten heeft overgelegd aan de verwerende partij waaruit het bestaan van een nieuw bestaanskader blijkt, dat spijs de overlegging van stukken, waaruit blijkt dat de verzoekende partij in België een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat op basis daarvan in haar hoofde het bestaan van een al dan niet in artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven werd bepaald teneinde na te gaan of de genomen maatregel, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten, geen disproportionele maatregel is in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat dit volstaat om een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Bovendien meent de verzoekende partij dat het bestreden bevel de verdere ontwikkeling of handhaving van het privéleven onmogelijk maakt, waarbij de verwerende partij nagelaten heeft een belangenafweging te bewerkstelligen teneinde na te gaan of er in haren hoofde een plicht bestond zich te onthouden van het nemen van maatregelen die het bestaan van een privéleven, respectievelijk de verdere ontwikkeling in het gedrang brengen, zodat de bestreden maatregel die enerzijds niet vaststelt dat de door haar bijgebrachte documenten het bewijs bijbrengen van het bestaan van een beschermingswaardig privéleven en anderzijds impliciet, noch expliciet een belangenafweging inhoudt op basis waarvan het bestaan van een verplichting om zich te onthouden van het nemen van maatregelen die het verder bestaan van het privéleven onmogelijk maken, werd erkend of uitgesloten, in het licht van artikel 8 van het EVRM niet naar recht verantwoord is.

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3. De verzoekende partij beperkt haar betoog tot het opwerpen van een schending van artikel 8 van het EVRM daar de bestreden maatregel enerzijds niet vaststelt dat de door haar bijgebrachte documenten het bewijs bijbrengen van het bestaan van een beschermingswaardig privéleven en anderzijds impliciet, noch expliciet een belangenafweging inhoudt op basis waarvan het bestaan van een verplichting tot het zich onthouden van het nemen van maatregelen die het verder bestaan van een privéleven onmogelijk maken, werd erkend of uitgesloten.

Betreffende het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven, waarbij zij verwijst naar haar in België opgebouwde nieuwe bestaanskader, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de relaties behorende tot haar in België opgebouwde nieuwe bestaanskader van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien *in casu* sprake is van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens haar illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft.

De verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst, te verblijven en een privéleven te hebben. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Overigens merkt de Raad op dat het EHRM in het arrest Nyanzi *t.* het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

3.4. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.5. Bovendien wordt opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, dit niet kan afgeleid worden uit dit verdragsartikel en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan of tot een belangenafweging met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

3.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER